

חק לישראל – פרשת צו יום ו'

ויקרא פרק ו'

(ו) יָדְיוֹ תְּבִיאִינָה אֶת אֲשֵׁי יְהוָה אֶת הַחֶלֶב עַל הַחֹזֶה יְבִיאֲנוּ אֶת הַחֹזֶה לְהִנִּיף אֹתוֹ תִּנּוּפָה לְפָנֵי יְהוָה: (ז) יָדְיוֹ תְּבִיאִינָה אֶת אֲשֵׁי יְהוָה אֶת הַחֶלֶב עַל הַחֹזֶה יְבִיאֲנוּ אֶת הַחֹזֶה לְהִנִּיף אֹתוֹ תִּנּוּפָה לְפָנֵי יְהוָה: (ח) יְדוּהֵי תִּתֵּן יָת קֹרְבָנֶיךָ דְּיִ יָת תִּרְבָּא עַל חֲדָא יִתְנַיִה יָת חֲדָא לְאַרְמָא יִתִּיה אַרְוּמָא קֶדָם יִי:

(לא) וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת הַחֶלֶב הַמְּזֻבָּחַ וְהָיָה הַחֹזֶה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו: (לב) וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת הַחֶלֶב הַמְּזֻבָּחַ וְהָיָה הַחֹזֶה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו: (לג) וַיִּסַּק כְּהֵנָּה יָת תִּרְבָּא לְמַדְבָּחָא וַיְהִי חֲדָא לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו:

(לד) וְאֵת שׁוֹק הַיָּמִין תִּתְּנוּ תְּרוּמָה לַכֹּהֵן מִזְבְּחֵי שְׁלָמֵיכֶם: (לה) וְאֵת שׁוֹק הַיָּמִין תִּתְּנוּ תְּרוּמָה לַכֹּהֵן מִזְבְּחֵי שְׁלָמֵיכֶם: (לו) וְיָת שׁוֹקָא דְיִמִּינָא תִּתְּנוּן אַפְרָשׁוּתָא לְכְּהֵנָּה מִנְכַּסֵּת קוּדְשִׁיכוֹן:

(לז) הַמִּקְרִיב אֶת דָּם הַשְּׁלָמִים וְאֵת הַחֶלֶב מִבְּנֵי אֶהֱרֹן לוֹ תִּהְיֶה שׁוֹק הַיָּמִין לְמִנְחָה: (לח) הַמִּקְרִיב אֶת דָּם הַשְּׁלָמִים וְאֵת הַחֶלֶב מִבְּנֵי אֶהֱרֹן לוֹ תִּהְיֶה שׁוֹק הַיָּמִין לְמִנְחָה: (לט) דְּמִקְרִיב יָת דָּם נְכַסֵּת קוּדְשִׁיָּא וְיָת תִּרְבָּא מִבְּנֵי אֶהֱרֹן דִּילִיָּה תִּהִי שׁוֹקָא דְיִמִּינָא לְחֶלֶק:

(מ) כִּי אֶת חֹזֶה הַתִּנּוּפָה וְאֵת שׁוֹק הַתְּרוּמָה לְקַחְתִּי מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִזְבְּחֵי שְׁלָמֵיהֶם וְאֵתְּנוּ אֹתָם לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וּלְבָנָיו לְחֶק עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (מא) כִּי אֶת חֹזֶה הַתִּנּוּפָה וְאֵת שׁוֹק הַתְּרוּמָה לְקַחְתִּי מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִזְבְּחֵי שְׁלָמֵיהֶם וְאֵתְּנוּ אֹתָם לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וּלְבָנָיו לְחֶק עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (מב) אֲרִי יָת חֲדָא דְאַרְמוּתָא וְיָת שׁוֹקָא דְאַפְרָשׁוּתָא נְסֻבִית מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִנְכַּסֵּת קוּדְשִׁיהוֹן וַיְהִיבִית יִתְהוֹן לְאַהֲרֹן כְּהֵנָּה וּלְבָנָיו לְקִיָּם עֲלֵם מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

(מג) זֹאת מִשְׁחַת אֶהֱרֹן וּמִשְׁחַת בָּנָיו מֵאֲשֵׁי יְהוָה בְּיוֹם הַקָּרִיב אֹתָם לְכַהֵן לַיהוָה: (מד) זֹאת מִשְׁחַת אֶהֱרֹן וּמִשְׁחַת בָּנָיו מֵאֲשֵׁי יְהוָה בְּיוֹם הַקָּרִיב אֹתָם לְכַהֵן לַיהוָה: (מה) דָּא רְבוּת אֶהֱרֹן וּרְבוּת בְּנוֹהֵי מִקְרָבָנֶיךָ דְיִי בְּיוֹמָא דִּי יִקְרְבוּן יִתְהוֹן לְשִׁמְשָׁא קֶדָם יִי:

(מו) אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לָתֵת לָהֶם בְּיוֹם מִשְׁחֹו אֹתָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֶקֶת עוֹלָם לְדֹרֹתָם: (מז) אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לָתֵת לָהֶם בְּיוֹם מִשְׁחֹו אֹתָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֶקֶת עוֹלָם לְדֹרֹתָם: (מח) דִּי פְקִיד יִי לְמִתָּן לְהוֹן בְּיוֹמָא דְרַבִּי יִתְהוֹן מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קִיָּם עֲלֵם לְדֹרֵיהוֹן:

(מט) זֹאת הַתּוֹרָה לְעֹלָה לְמִנְחָה וּלְחֻטָּאת וּלְאֲשָׁם וּלְמִלּוּאִים וּלְזִבְחַ הַשְּׁלָמִים: (נא) זֹאת הַתּוֹרָה לְעֹלָה לְמִנְחָה וּלְחֻטָּאת וּלְאֲשָׁם וּלְמִלּוּאִים וּלְזִבְחַ הַשְּׁלָמִים: (נב) דָּא אוּרִיתָא לְעֹלָתָא לְמִנְחָתָא וּלְחֻטָּאתָא וּלְאֲשָׁמָא וּלְקֹרְבָנֶיךָ וּלְנְכַסֵּת קוּדְשִׁיָּא:

(נד) אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי בְּיוֹם צִוּתוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶת קֹרְבָנֵיהֶם לַיהוָה בְּמִדְבַר סִינַי: (נה) אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי בְּיוֹם צִוּתוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶת קֹרְבָנֵיהֶם לַיהוָה בְּמִדְבַר סִינַי: (נו) דִּי פְקִיד יִי יָת מֹשֶׁה בְּטוּרָא דְסִינַי בְּיוֹמָא דְפַקְדִיָּה יָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקֶרְבָּא יָת קֹרְבָנֵיהוֹן קֶדָם יִי בְּמִדְבָּרָא דְסִינַי:

ח (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: (א) וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרוֹ:

(ב) קַח אֶת אֶהֱרֹן וְאֵת בָּנָיו אֹתוֹ וְאֵת הַבְּגָדִים וְאֵת שְׁמֹן הַמִּשְׁחָה וְאֵת פֶּר הַחֻטָּאת וְאֵת שְׁנֵי הָאֵילִים וְאֵת סֵל הַמִּצּוֹת: (ב) קַח אֶת אֶהֱרֹן וְאֵת בָּנָיו אֹתוֹ וְאֵת הַבְּגָדִים וְאֵת שְׁמֹן הַמִּשְׁחָה וְאֵת פֶּר הַחֻטָּאת וְאֵת שְׁנֵי הָאֵילִים וְאֵת סֵל הַמִּצּוֹת: (ב) קֶרֶב יָת אֶהֱרֹן וְיָת בְּנוֹהֵי עִמִּיה וְיָת לְבוּשֵׁיָּא וְיָת מִשְׁחָא דְרְבוּתָא וְיָת תּוֹרָא דְחֻטָּאתָא וְיָת תְּרִין דְּכִרְוִין וְיָת סֵלָא דְפִשְׁתִּיָּא:

חק לישראל – פרשת צו יום ו'

(טו) וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מִשֶּׁה אֶת הַדָּם וַיִּתֵּן עַל קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב בְּאַצְבָּעוֹ וַיַּחֲטֵא אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת הַדָּם יִצַק אֶל יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ וַיִּקְדְּשׁוּהוּ לְכַפֵּר עֲלָיו: (טו) וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מִשֶּׁה אֶת הַדָּם וַיִּתֵּן עַל קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב בְּאַצְבָּעוֹ וַיַּחֲטֵא אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת הַדָּם יִצַק אֶל יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ וַיִּקְדְּשׁוּהוּ לְכַפֵּר עֲלָיו: (טו) וַיִּכַּסּ וַיִּסְיֵב מִשֶּׁה יָת דְּמָא וַיֵּהֵב עַל קַרְנַת מִדְּבַחָא סְחוּר סְחוּר בְּאַצְבָּעֵיהּ וְדָפִי יָת מִדְּבַחָא וְיָת דְּמָא אָרִיק לְיִסוּדָא דְּמִדְּבַחָא וְקִדְשִׁיהּ לְכַפְרָא עֲלוּהִי:

(טז) וַיִּקַּח אֶת כָּל הַחֶלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב וְאֶת יִתְרַת הַכֶּבֶד וְאֶת שְׁתֵּי הַפְּלִיִּת וְאֶת חֶלְבֵהוֹן וַיִּקְטֵר מִשֶּׁה הַמִּזְבֵּחַ: (טז) וַיִּקַּח אֶת כָּל הַחֶלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב וְאֶת יִתְרַת הַכֶּבֶד וְאֶת שְׁתֵּי הַפְּלִיִּת וְאֶת חֶלְבֵהוֹן וַיִּקְטֵר מִשֶּׁה הַמִּזְבֵּחַ: (טז) וַיִּכַּסּ וַיִּסְיֵב יָת כָּל תְּרַבָּא דִּי עַל גִּזָּא וְיָת חֲצֵר בְּבָרָא וְיָת תְּרַמִּין כְּלָזוֹן וְיָת תְּרַבְּהוֹן וְאַסַּק מִשֶּׁה לְמִדְּבַחָא:

(יז) וְאֶת הַפֶּר וְאֶת עֵרוֹ וְאֶת בְּשָׂרוֹ וְאֶת פִּרְשׁוֹ שָׂרֵף בְּאֵשׁ מַחוּץ לַמִּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (יז) וְאֶת הַפֶּר וְאֶת עֵרוֹ וְאֶת בְּשָׂרוֹ וְאֶת פִּרְשׁוֹ שָׂרֵף בְּאֵשׁ מַחוּץ לַמִּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (יז) וְיָת תּוֹרָא וְיָת מִשְׁכִּיָּה וְיָת בְּסָרְיָה וְיָת אֲכָלְיָה אֹקִיר בְּנוֹרָא מִבְּרָא לְמִשְׁרִיתָא כְּמָא דִּי פְקִיד יְיָ יָת מִשֶּׁה:

(יח) וַיִּקְרַב אֶת אֵיל הָעֹלָה וַיִּסְמְכוּ אַהֲרֹן וּבְנָיו אֶת יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל: (יח) וַיִּקְרַב אֶת אֵיל הָעֹלָה וַיִּסְמְכוּ אַהֲרֹן וּבְנָיו אֶת יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל: (יח) וְקָרִיב יָת דְּכָרָא וְעֲלֵתָא וְסִמְכוּ אַהֲרֹן וּבְנֵיהוֹן יָת יְדֵיהוֹן עַל רִישׁ דְּכָרָא:

(יט) וַיִּשְׁחַט וַיִּזְרַק מִשֶּׁה אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (יט) וַיִּשְׁחַט וַיִּזְרַק מִשֶּׁה אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (יט) וַיִּכַּסּ וַיִּזְרַק מִשֶּׁה יָת דְּמָא עַל מִדְּבַחָא סְחוּר סְחוּר:

(כ) וְאֶת הָאֵיל נָתַח לְנִתְחָיו וַיִּקְטֵר מִשֶּׁה אֶת הָרֹאשׁ וְאֶת הַנְּתָחִים וְאֶת הַפְּדָר: (כ) וְאֶת הָאֵיל נָתַח לְנִתְחָיו וַיִּקְטֵר מִשֶּׁה אֶת הָרֹאשׁ וְאֶת הַנְּתָחִים וְאֶת הַפְּדָר: (כ) וְיָת דְּכָרָא פְלִיג לְאַבְרוּהִי וְאַסַּק מִשֶּׁה יָת רִישָׁא וְיָת אַבְרָיָא וְיָת תְּרַבָּא:

(כא) וְאֶת הַקֶּרֶב וְאֶת הַכְּרָעִים רָחַץ בַּמַּיִם וַיִּקְטֵר מִשֶּׁה אֶת כָּל הָאֵיל הַמִּזְבֵּחַ: עֵלָה הוּא לְרִיחַ נִיחַח אֲשֶׁה הוּא לִיהוּהּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (כא) וְאֶת הַקֶּרֶב וְאֶת הַכְּרָעִים רָחַץ בַּמַּיִם וַיִּקְטֵר מִשֶּׁה אֶת כָּל הָאֵיל הַמִּזְבֵּחַ: עֵלָה הוּא לְרִיחַ נִיחַח אֲשֶׁה הוּא לִיהוּהּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (כא) וְיָת גִּזָּא וְיָת כְּרָעִיָּא חֲלִיל בְּמִיָּא וְאַסַּק מִשֶּׁה יָת כָּל דְּכָרָא לְמִדְּבַחָא עֲלֵתָא הוּא לְאַתְקַפְלָא בְּרַעוּא קַרְבָּנָא הוּא קָדָם יְיָ כְּמָא דִּי פְקִיד יְיָ יָת מִשֶּׁה:

(כב) וַיִּקְרַב אֶת הָאֵיל הַשְּׁנִי אֵיל הַמִּלְאִים וַיִּסְמְכוּ אַהֲרֹן וּבְנָיו אֶת יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל: (כב) וַיִּקְרַב אֶת הָאֵיל הַשְּׁנִי אֵיל הַמִּלְאִים וַיִּסְמְכוּ אַהֲרֹן וּבְנָיו אֶת יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל: (כב) וְקָרִיב יָת דְּכָרָא תְּנִינָא דְּכַר קַרְבְּנִיָּא וְסִמְכוּ אַהֲרֹן וּבְנֵיהוֹן יָת יְדֵיהוֹן עַל רִישׁ דְּכָרָא:

(כג) וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מִשֶּׁה מִדְּמוֹ וַיִּתֵּן עַל תְּנוּפֵה אֲזֶן אַהֲרֹן הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֱן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֱן רִגְלוֹ הַיְמָנִית: (כג) וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מִשֶּׁה מִדְּמוֹ וַיִּתֵּן עַל תְּנוּפֵה אֲזֶן אַהֲרֹן הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֱן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֱן רִגְלוֹ הַיְמָנִית: (כג) וַיִּכַּסּ וַיִּסְיֵב מִשֶּׁה מִן דְּמָא וַיֵּהֵב עַל רוּם אֹדְנָא דְּאַהֲרֹן דִּימִינָא וְעַל אֲלִיוֹן דִּימִינָא וְעַל אֲלִיוֹן רִגְלִיָּה דִּימִינָא:

(כד) וַיִּקְרַב אֶת בְּנֵי אַהֲרֹן וַיִּתֵּן מִן הַדָּם עַל תְּנוּפֵה אֲזֶנִים הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֱן יָדָם הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֱן רִגְלָם הַיְמָנִית וַיִּזְרַק מִשֶּׁה אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (כד) וַיִּקְרַב אֶת בְּנֵי אַהֲרֹן וַיִּתֵּן מִן הַדָּם עַל תְּנוּפֵה אֲזֶנִים הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֱן יָדָם הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֱן רִגְלָם הַיְמָנִית וַיִּזְרַק מִשֶּׁה אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (כד) וְקָרִיב יָת בְּנֵי אַהֲרֹן וַיֵּהֵב מִן דְּמָא עַל רוּם אֹדְנָהוֹן דִּימִינָא וְעַל אֲלִיוֹן דִּימִינָא וְעַל אֲלִיוֹן רִגְלָהוֹן דִּימִינָא וְזָרַק מִשֶּׁה יָת דְּמָא עַל מִדְּבַחָא סְחוּר סְחוּר:

חק לישראל – פרשת צו יום ו'

(כה) וַיִּקַּח אֶת הַחֶלֶב וְאֶת הָאֵלֶיָּהּ וְאֶת כָּל הַחֶלֶב אֲשֶׁר עַל הַקָּרֵב וְאֶת יִתְרָת הַכֹּהֵן וְאֶת שְׁתֵּי הַכֹּהֲלִית וְאֶת חֶלְבֵּהוּן וְאֶת שֹׁק הַיְמִינִי: (כה) וַיִּקַּח אֶת הַחֶלֶב וְאֶת הָאֵלֶיָּהּ וְאֶת כָּל הַחֶלֶב אֲשֶׁר עַל הַקָּרֵב וְאֶת יִתְרָת הַכֹּהֵן וְאֶת שְׁתֵּי הַכֹּהֲלִית וְאֶת חֶלְבֵּהוּן וְאֶת שֹׁק הַיְמִינִי: (כה) וְנָסִיב יָת תְּרֵבָא וְיָת אֵלִיתָא וְיָת כָּל תְּרֵבָא דִּי עַל גִּזָּא וְיָת חֶצֶר כְּבָדָא וְיָת תְּרַמְיָן כְּלָזוּ וְיָת תְּרַבְּהוּ וְיָת שׁוֹקָא דְיִמְיָנָא:

(כו) וּמִסַּל הַמִּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה לֶקַח חֶלֶת מִצֶּה אַחַת וְחֶלֶת לֶחֶם שֶׁמֶן אַחַת וְרִקִּיק אֶחָד וַיִּשֶׂם עַל הַחֲלָבִים וְעַל שֹׁק הַיְמִינִי: (כו) וּמִסַּל הַמִּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה לֶקַח חֶלֶת מִצֶּה אַחַת וְחֶלֶת לֶחֶם שֶׁמֶן אֶחָד וְרִקִּיק אֶחָד וַיִּשֶׂם עַל הַחֲלָבִים וְעַל שֹׁק הַיְמִינִי: (כו) וּמִסַּל דְּפִטְרִיא דִּי קָדָם יִי נָסִיב גְּרַעְתָּא פִּטְרִיא חֶדָא וְגְרַעְתָּא דְּלֶחֶם מִשַּׁח חֶדָא וְאֶסְפּוּג חֶד וְשׁוּי עַל תְּרַבִּיא וְעַל שׁוֹקָא דְיִמְיָנָא:

(כז) וַיִּתֵּן אֶת הַכֹּל עַל כַּפֵּי אֶהְרֹן וְעַל כַּפֵּי בָנָיו וַיִּנָּף אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה: (כז) וַיִּתֵּן אֶת הַכֹּל עַל כַּפֵּי אֶהְרֹן וְעַל כַּפֵּי בָנָיו וַיִּנָּף אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה: (כז) וַיִּהְיֶה יָת כְּלָא עַל יְדֵי אֶהְרֹן וְעַל יְדֵי בְנוֹהֵי וְאָרְם יִתְהוּן אֲרָמָא קָדָם יִי:

(כח) וַיִּקַּח מִשֶּׁה אֹתָם מֵעַל כַּפֵּיהֶם וַיִּקְטֹר הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֹלָה מִלֵּאִים הֵם לְרִיחַ נִיחַח אֲשֶׁה הוּא לִיהוָה: (כח) וַיִּקַּח מִשֶּׁה אֹתָם מֵעַל כַּפֵּיהֶם וַיִּקְטֹר הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֹלָה מִלֵּאִים הֵם לְרִיחַ נִיחַח אֲשֶׁה הוּא לִיהוָה: (כח) וְנָסִיב מִשֶּׁה יִתְהוּן מֵעַל יְדֵיהוּן וְאֶסַּק לְמִדְבָּחָא עַל עֲלֵתָא קְרַבְנִיא אַנּוּן לְאֶתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קְרַבְנָא הוּא קָדָם יִי:

(כט) וַיִּקַּח מִשֶּׁה אֶת הַחֹזֶה וַיִּנְיִפְהוּ תְנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה מֵאִיל הַמִּלֵּאִים לְמוֹשֶׁה הָיָה לְמִנְהָ פֶּאֶשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (כט) וַיִּקַּח מִשֶּׁה אֶת הַחֹזֶה וַיִּנְיִפְהוּ תְנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה מֵאִיל הַמִּלֵּאִים לְמוֹשֶׁה הָיָה לְמִנְהָ פֶּאֶשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (כט) וְנָסִיב מִשֶּׁה יָת חֶדָא וְאֲרִימִיָּה אֲרָמָא קָדָם יִי מְדַבֵּר קְרַבְנִיא לְמוֹשֶׁה הוּא לְחֶלֶק כְּמָא דִּי פִקְדִי יִי יָת מִשֶּׁה:

(ל) וַיִּקַּח מִשֶּׁה מִשְׁמֵן הַמִּשְׁחָה וּמִן הַדָּם אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ וַיִּזְזוּ עַל אֶהְרֹן עַל בְּגָדָיו וְעַל בְּנָיו וְעַל בְּגָדֵי בָנָיו אֹתוֹ וַיִּקְדַּשׁ אֶת אֶהְרֹן אֶת בְּגָדָיו וְאֶת בְּנָיו וְאֶת בְּגָדֵי בָנָיו אֹתוֹ: (ל) וַיִּקַּח מִשֶּׁה מִשְׁמֵן הַמִּשְׁחָה וּמִן הַדָּם אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ וַיִּזְזוּ עַל אֶהְרֹן עַל בְּגָדָיו וְעַל בְּנָיו וְעַל בְּגָדֵי בָנָיו אֹתוֹ וַיִּקְדַּשׁ אֶת אֶהְרֹן אֶת בְּגָדָיו וְאֶת בְּנָיו אֹתוֹ: (ל) וְנָסִיב מִשֶּׁה מִמִּשְׁחָא דְרַבּוּתָא וּמִן דְּמָא דִּי עַל מִדְבָּחָא וְאֲדִי עַל אֶהְרֹן עַל לְבוּשׁוֹהֵי וְעַל בְּנוֹהֵי וְעַל לְבוּשֵׁי בְנוֹהֵי עֲמִיָּה וְקִדִּישׁ יָת אֶהְרֹן יָת לְבוּשׁוֹהֵי וְיָת בְּנוֹהֵי וְיָת לְבוּשֵׁי בְנוֹהֵי עֲמִיָּה:

(לא) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהְרֹן וְאֶל בְּנָיו בְּשִׁלּוֹ אֶת הַבֶּשֶׂר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְשֵׁם תֹּאכְלוּ אֹתוֹ וְאֶת הַלֶּחֶם אֲשֶׁר בְּסַל הַמִּלֵּאִים כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי לְאֹמֶר אֶהְרֹן וּבְנָיו יֹאכְלֻהוּ: (לא) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהְרֹן וְאֶל בְּנָיו בְּשִׁלּוֹ אֶת הַבֶּשֶׂר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְשֵׁם תֹּאכְלוּ אֹתוֹ וְאֶת הַלֶּחֶם אֲשֶׁר בְּסַל הַמִּלֵּאִים כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי לְאֹמֶר אֶהְרֹן וּבְנָיו יֹאכְלֻהוּ: (לא) וְאֹמֶר מֹשֶׁה לְאֶהְרֹן וּלְבְנוֹהֵי בְשִׁלּוֹ יָת בְּסָרָא בְּתַרְעֵ מִשְׁכּוֹן זְמָנָא וְתַמְנָן תִּיכְלוּן יִתִּיהָ וְיָת לְחֶמָא דִּי בְּסַל קְרַבְנִיא כְּמָא דִּי פִקְדִית לְמִימֵר אֶהְרֹן וּבְנוֹהֵי יִיכְלֻיָּהּ:

(לב) וְהִנּוֹתָר בְּבֶשֶׂר וּבִלְחָם בָּאֵשׁ תִּשְׂרְפוּ: (לב) וְהִנּוֹתָר בְּבֶשֶׂר וּבִלְחָם בָּאֵשׁ תִּשְׂרְפוּ: (לב) וְדָאֲשֵׁתָאָר בְּבֶשֶׂרָא וּבִלְחָמָא בְּנוֹרָא תוֹקְדוּן:

(לג) וּמִפֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תֵצְאוּ שִׁבְעַת יָמִים עַד יוֹם מְלֵאֵת יְמֵי מִלְּאִיכֶם כִּי שִׁבְעַת יָמִים יִמְלֵא אֶת יְדְכֶם: (לג) וּמִפֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תֵצְאוּ שִׁבְעַת יָמִים עַד יוֹם מְלֵאֵת יְמֵי מִלְּאִיכֶם כִּי שִׁבְעַת יָמִים יִמְלֵא אֶת יְדְכֶם: (לג) וּמִתְרַע מִשְׁכּוֹן זְמָנָא לֹא תִפְקוּן שִׁבְעָא יוֹמִין עַד יוֹם מְשָׁלֵם יוֹמֵי קְרַבְנִיכּוֹן אֲדִי שִׁבְעָא יוֹמִין יִקְרַב יָת קְרַבְנִיכּוֹן:

חק לישראל – פרשת צו יום ו'

(לד) כַּאֲשֶׁר עָשָׂה בַּיּוֹם הַזֶּה צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: (לה) כַּאֲשֶׁר עָשָׂה בַּיּוֹם הַזֶּה צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: (לו) כָּמָא דַּי עֲבַד בְּיוֹמָא הַרְיִן פְּקִיד יִי לְמַעַבְד לְכַפֵּרָא עֲלֵיכוֹן:

(לז) וּפְתַח אֶהָל מוֹעֵד תִּשְׁבוּ יוֹמָם וְלַיְלָה שְׂבַעַת יָמִים וּשְׂמֹרְתֶם אֶת מִשְׁמֶרֶת יְהוָה וְלֹא תִמְוֹתוּ כִּי בֵן צְוִיתִי: (לח) וּפְתַח אֶהָל מוֹעֵד תִּשְׁבוּ יוֹמָם וְלַיְלָה שְׂבַעַת יָמִים וּשְׂמֹרְתֶם אֶת מִשְׁמֶרֶת יְהוָה וְלֹא תִמְוֹתוּ כִּי בֵן צְוִיתִי: (לח) וּבִתְרַע מִשְׁכַּן זְמַנָּא תִּתְבּוֹן יָמָם וְלַיְלָה שְׂבַעַת יוֹמִין וְתִשְׁרֹן יַת מִסְרַת מִימְרָא דַּיִי וְלֹא תִמְוֹתוֹן אַרְי בִּן אֲתַפְקִידִית:

(לז) וַיַּעַשׂ אֶהָרֹן וּבָנָיו אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה: (לז) וַיַּעַשׂ אֶהָרֹן וּבָנָיו אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה: (לז) וַעֲבַד אֶהָרֹן וּבָנָיו יַת כָּל פְּתֻגְמֵיָא דַּי פְּקִיד יִי בִידָא דְּמֹשֶׁה:

רס"י

(לז) התנופה התרומה – [סוכה לז] מוליד ומביא מעלה ומוריד:

(לז) ולמלואים – ליום חינוך הכהונה:

(ב) קח את אהרן – פרשה זו נאמרה שבעת ימים קודם הקמת המשכן שאין מוקדם ומאוחר בתורה: קח את אהרן – קחנו בדברים ומשכהו: ואת פר החטאת וגו' – חלו האמורים צענון לוואת המלואים בואתה תלוה [שמות לז] ועכשיו ביום ראשון למלואים חזר וזרזו בשעת מעשה:

(ג) הקהל אל פתח אהל מועד – זה אחד מן המקומות שהחזיק מועט את המרובה:

(ה) זה הדבר – דברים שתראו שאני עושה לפניכם כוונת הקב"ה לעשות ואל תאמרו לכבודי ולכבוד אחי אני עושה. כל הענין הזה דפרשת המלואים פירשתי בואתה תלוה [שם]:

(ח) את האורים – כתב של סם המפורש:

(ט) וישם על המזנפת – פחילי תכלת הקצועים בליץ נתן על המזנפת נמלא הליץ תלוי במזנפת:

(יא) ויז ממנו על המזבח – לא ידעתי היכן לטווחו בהזאות הללו:

(יב) ויאק – וימשח. בתחלה יואק על ראשו ואח"כ נתן בין ריסי עיניו ומושך באצבעו מזה לזה:

(יג) ויחבש – לשון קשירה:

(טז) ויחטא את המזבח – חטאו וטהרו מזרות להכנס לקדושה: ויקדשהו – בעבודה זו: לכפר עליו – מעתה כל הכפרות:

(ל) ידיו תביאנה וגו' – [מנחות סא] ששהא יד הבעלים מלמעלה והחלב והחזות נתונים בה ויד כהן מלמטה ומניפן: את אשי ה' – ומה הן האשים את החלב על החזה: יביאנו – כשמביאו מבית המטבחיים נותן חלב על החזה וכשנותנו ליד הכהן המניף נמלא החזה למעלה והחלב למטה וזהו האמור במקום אחר [ויקרא י] שוק התרומה וחזה התנופה על אשי החלבים יביאו להניף וגו' ולאחר התנופה נותנו לכהן המקטיר ונמלא החזה למטה וזהו שנאמר [שם ט] וישומו את החלבים על החזות ויקטר החלבים המזבחה למדנו שג' כהנים זקוקין לה כד מפורש במנחות (דף סב): את החלב על החזה יביאנו – ואת החזה למה מביא להניף אותו הוא מביאו ולא שיהא הוא מן האשים לפי שנאמר את אשי ה' את החלב על החזה יכול שיהא אף החזה לאשים לכך נאמר את החזה להניף וגו':

(לא) והקטיר הכהן את החלב – ואח"כ והיה החזה לאהרן [ת"כ] למדנו שאין הבשר נאכל בעוד שהאימורים למטה מן המזבח:

(לב) שוק – מן הפרק של ארכובה הנמכרת עם הראש עד הפרק האמצעי שהוא סובך של ירך:

(לג) המריב את דם וגו' – [פסחים נט] מי שהוא ראוי לזריקתו ולהקטיר חלבו ילא טמא בשעת זריקת דמים או בשעת הקטור חלבים שאינו חולק בצבאי:

חק לישראל – פרשת צו יום ו'

(לד) למה ה' לעשות – כל שצעת הימים וזו"ל דרשו לעשות זה מעשה פרה לכפר זה מעשה יום הכפורים וללמד שכהן גדול טעון פרישה קודם יום הכפורים שצעת ימים וכן הכהן השורף את הפרה:
 (לה) ולא תמותו – הא אם לא תעשו כן הרי אתם חייבים מיתה:
 (לו) ויעש אהרן וזניו – להגיד שצחן שלא הטו ימין ושמאל:

(כז) חיל המלחים – חיל השלמים שמלוחים לשון שלמים שממלחים ומשלימים את הכהנים זכהונתם:
 (כו) וחלת לחם שמן – היא רבוכה שהיא מרובה בה שמן כנגד החלות והקיקין כך מפורש במנחות:
 (כח) ויקטר המזבחה – משה שמש כל שצעת ימי המלוחים בחלוק לבן: על העולה – אחר העולה ולא מזינו שוק של שלמים קרב בכל מקום חוץ מזה:

נביא – ירמיה פרק ז' ו-ח' ומוסיפים ב' פס' מפרק ט'

(כא) כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל עלותיכם ספו על זבחיכם ואכלו בשר: (כב) כי לא דברתי את אבותיכם ולא צויתים ביום הוציא (הוציא) אותם מארץ מצרים על דברי עולה וזבח: (כג) כי אם את הדבר הזה צויתי אותם לאמר שמעו בקולי והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו לי לעם והלכתם בכל הדרך אשר אצוה אתכם למען ייטב לכם: (כד) ולא שמעו ולא הטו את אזנם וילכו במעצות בשדרות לבם הרע ויהיו לאחור ולא לפנים: (כה) למן היום אשר יצאו אבותיכם מארץ מצרים עד היום הזה ואשלח אליכם את כל עבדי הנביאים יום השכם ושלה: (כו) ולוא שמעו אלי ולא הטו את אזנם ויקשו את ערפם הרעו מאבותם: (כז) ודברת אליהם את כל הדברים האלה ולא ישמעו אליהם וקראת אליהם ולא יענוכה: (כח) ואמרתי אליהם זה הגוי אשר לוא שמעו בקול יהוה אלהיו ולא לקחו מוסר אבדה האמונה ונכרתה מפיהם: (כט) גזי נזר וזה שליכי ושאי על שפים קינה פי מאס יהוה ויטש את דור עברתו: (ל) פי עשו בני יהודה הרע בעיני נאום יהוה שמו שקוציהם בבית אשר נקרא שמי עליו לטמא: (לא) ובנו במות התפת אשר בגיא בן הנם לשרף את בנייהם ואת בנתיהם באש אשר לא צויתי ולא עלתה על לבי: (לב) לכן הנה ימים באים נאם יהוה ולא יאמר עוד התפת וגיא בן הנם פי אם גיא ההרעה וקברו בתפת מאין מקום: (לג) והיתה נבלת העם הזה למאכל לעוף השמים ולבהמת הארץ ואין מחריד: (לד) והשבתי מערי יהודה ומחצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול פלה פי לחרבה תהיה הארץ: (א) בעת ההיא נאם יהוה ויצאו (ויצאו) את עצמות מלכי יהודה ואת עצמות שריו ואת עצמות הכהנים ואת עצמות הנביאים ואת עצמות יושבי ירושלים מקברייהם: (ב) ושטחום לשמש ולירח ולכל צבא השמים אשר אהבו ואשר עבדו ואשר הלכו אחריהם ואשר דרשו ואשר השתחוו להם לא יאספו ולא יקברו לדמן על

חק לישראל – פרשת צו יום ו'

פְּנֵי הָאֲדָמָה יִהְיוּ: (א) וְנִבְחַר מִנֹּת מַחִיִּים לְכָל הַשָּׂאֲרִית הַנִּשְׁאָרִים מִן הַמִּשְׁפָּחָה הָרְעָה הַזֹּאת בְּכָל הַמְקוֹמוֹת הַנִּשְׁאָרִים אֲשֶׁר הִדְחִתִּים שָׁם נְאֻם יְהוָה עֲבֹאוֹת: (בב) כֹּה אָמַר יְהוָה אֵל יִתְהַלֵּל חֲכָם בְּחֻכְמָתוֹ וְאֵל יִתְהַלֵּל הַגִּבּוֹר בְּגִבּוֹרָתוֹ אֵל יִתְהַלֵּל עֲשִׂיר בְּעֲשָׂרוֹ: (גג) כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשֶּׁבֶל וַיֵּדַע אוֹתִי כִּי אֲנִי יְהוָה עֹשֶׂה חֶסֶד מִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה בְּאָרֶץ כִּי בְּאֵלֶּה חִפְצָתִי נְאֻם יְהוָה:

משנה – ידים פרק ג'

(א) הַמְכַנִּים יָדָיו לְבֵית הַמִּנְגֵּעַ, יָדָיו תַּחֲלוֹת, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, יָדָיו שְׁנִיּוֹת. כָּל הַמְטַמֵּא בְּגָדִים בְּשַׁעַת מִנְגְּעוֹ, מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים לְהִיּוֹת תַּחֲלוֹת, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, לְהִיּוֹת שְׁנִיּוֹת. אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי עֲקִיבָא, הֵיכָן מְצִינּוּ שֶׁהַיָּדִים תַּחֲלָה בְּכָל מְקוֹם. אָמַר לָהֶם, וְכִי הֵיאֵךְ אֲפֹשֶׁר לָהֶן לְהִיּוֹת תַּחֲלָה אֲלָא אִם כֵּן נְטַמֵּא גּוֹפּוֹ, חוּץ מִזֶּה, הָאֲכָלִין וְהַכְּלִים שֶׁנִּשְׁטַמְּאוּ בְּמִשְׁקִיו, מְטַמְּאִין אֶת הַיָּדִים לְהִיּוֹת שְׁנִיּוֹת, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אֶת שֶׁנִּשְׁטַמֵּא בְּאֵב הַטְּמֵאָה, מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים. בְּוֹלַד הַטְּמֵאָה, אֵינּוּ מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים. אָמַר רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, מַעֲשֵׂה בְּאֵשָׁה אַחַת שֶׁבָּאת לִפְנֵי אָבִיא, אָמְרָה לוֹ, נִכְנְסוּ יָדַי לְאֹוִיר כְּלֵי חָרֶשׁ. אָמַר לָהּ, (בְּתִי), וּבְמָה הִיתָה טְמֵאָתָה, וְלֹא שְׁמַעְתִּי מִדָּה אָמְרָה לוֹ. אָמְרוּ חֻכְמִים, מִבְּאֵר הַדְּבָר, אֶת שֶׁנִּשְׁטַמֵּא בְּאֵב הַטְּמֵאָה, מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים. בְּוֹלַד הַטְּמֵאָה, אֵינּוּ מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים:

שֶׁאִם הַכְּנִים יָדָיו לֹא נְטַמֵּא כּוֹל, וְהַמְטַמֵּא בְּגָדִים בְּשַׁעַת מִנְגְּעוֹ, שֶׁאֵף עַל פִּי שְׁהוּא חֲשׂוֹב אֵב הַטְּמֵאָה לְטַמֵּא בְּגָדִים וְלַעֲשׂוֹת רֵאשׁוֹן וְשֵׁנִי, אֵינּוּ חֲשׂוֹב אֵב הַטְּמֵאָה לְטַמֵּא אֵדָם, אֲבָל מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים שֶׁנִּגְעוּ בּוֹ לְהִיּוֹת תַּחֲלוֹת. וְאִין הַלְכָה כִּר' עֲקִיבָא: אֶת שֶׁנִּשְׁטַמֵּא בְּאֵב הַטְּמֵאָה – כְּלוּמַר, אוֹכְלִים וְכָלִים שֶׁנִּשְׁטַמְּאוּ בְּאֵב הַטְּמֵאָה: מְטַמְּאִין אֶת הַיָּדִים – וְלֹא אוֹכְלִים וְכָלִים שֶׁנִּשְׁטַמְּאוּ בְּמִשְׁקִין, דְּאִין שְׁנֵי עוֹשֵׂה שְׁנֵי. וְהַלְכָה כְּחֻכְמִים: בְּמָה הִיתָה הַטְּמֵאָה – שֶׁל תְּנוּרָה, בְּאֵב הַטְּמֵאָה אוֹ בְּמִשְׁקָה:

רע"ב – (א) הַמְכַנִּים יָדָיו לְבֵית הַמִּנְגֵּעַ יָדָיו תַּחֲלוֹת – פּוֹסֵל אֶחָד בְּחֻלִּין, לְרֵאשׁוֹן עוֹשֵׂה שְׁנֵי בְּחֻלִּין. וּמְטַמֵּא אֶחָד וּפּוֹסֵל אֶחָד בְּחֻלִּין. וּמְטַמֵּא שְׁנֵים וּפּוֹסֵל אֶחָד בְּקוֹדֶשׁ: כָּל הַמְטַמֵּא בְּגָדִים בְּשַׁעַת מִנְגְּעוֹ – כְּגוֹן זֹבֵב שֶׁל זָב וְרוֹקוֹ, וְכָל הַנִּי דִּתְנֵן צִפְרָק בְּחֵרֶף לְזָבִים שֶׁהִנְגוּעַ בְּהֵן מְטַמֵּא בְּגָדִים בְּשַׁעַת מִנְגְּעוֹ: וְכִי הֵאֵיךְ אֲפֹשֶׁר לָהֶן לְהִיּוֹת תַּחֲלוֹת – שֶׁאִין רָאוּי לְהִיּוֹת תַּחֲלוֹת אֲלָא הַנְּגוּעַ בְּאֵב הַטְּמֵאָה. וְאִם נִגַּע בְּיָדָיו בְּאֵב הַטְּמֵאָה, נְטַמֵּא כָּל גּוֹפּוֹ. הַלְכָךְ אִין צִיָּדִי לְמַטְוֵא יָדִים תַּחֲלוֹת, חוּץ מִהַמְכַנִּים יָדָיו לְבֵית הַמִּנְגֵּעַ,

(ב) כָּל הַפּוֹסֵל אֶת הַתְּרוּמָה, מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים לְהִיּוֹת שְׁנִיּוֹת. הַיָּד מְטַמְּאָה אֶת חֲבֵרְתָהּ, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אִין שְׁנֵי עוֹשֵׂה שְׁנֵי. אָמַר לָהֶם, וְהֵלֵא בְּתִבֵי הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵי מְטַמְּאִין אֶת הַיָּדִים. אָמְרוּ לוֹ, אִין דְּנִין דְּבָרֵי

חק לישראל – פרשת צו יום ו'

תורה מדבריי סופרים, ולא דברי סופרים מדבריי תורה, ולא דברי סופרים מדבריי סופרים:

מדברי סופרים. וטומאת ידים בכל הטומאות, מדברי סופרים היא, לשלמה תיקון עירובין וידים. וכתבי הקודש שמטמאין את הידים נמי מדברי סופרים, משמונה עשר דבר שגזרו בו ציוס. ואין דנים זו מזו לומר כשם שמנינו בכתבי הקודש ששני עושה שני הכי נמי בשאר טומאות יהיה שני עושה שני, דמאי דתקון תקון מאי דלא תקון לא תקון. ואין הלכה כר' יהושע:

רע"ב - (ב) כל הפוסל את התרומה - דהיינו שני לטומאה, שהוא פוסל שלישי בתרומה: היל מטמאה את חברתה - מי שהיתה ידו אחת טמאה ונגעה בידו האחרת טהורה, נטמאת, וחזרו שהיה טמאות: והלא כתבי הקודש - שגזרו עליהן להיות שני לטומאה ופוסלים את התרומה, והן מטמאין את הידים הנוגעות בהן לעשותן שניות, אלמא שני עושה שני: ולא דברי סופרים

(ג) רצועות תפלין עם התפלין, מטמאות את הידים. רבי שמעון אומר, רצועות תפלין אינן מטמאות את הידים:

על הידים שנגעו בזרועות של תפלין: ר' שמעון אומר כו' - ואין הלכה כר' שמעון:

רע"ב - (ג) רצועות של תפלין מטמאות את הידים - לכשגזרו על הידים הבאות מחמת ספר שפוסלות את התרומה, גזרו נמי

(ד) גליון שבספר, שמלמעלן ושמלמטן שבתחלה ושבסוף, מטמאין את הידים. רבי יהודה אומר, שבסוף אינו מטמא, עד שיעשה לו עמוד:

אלא תורה לזדה כריך לעשות כו, אבל המדביק תורה נביאים וכתובים ביחד, כריך כדי לגול כל הספר בסופו, וכדי לגול עמוד בתחלתו. שאם הוא גוללו לתחלתו, נמאלת תורה מבחוץ, וגנאי הוא שתיעשה תורה שומר לנביאים וכתובים. ובהכי מיירי הא דאמרין צפרק קמא דצבא בתרא ועושה לו כדי לגול עמוד בתחלתו וכדי היקף כל הספר בסופו:

רע"ב - (ד) שמלמעלן ושמלמטן - שריך שניח פנוי בלא כתיבה למעלה מן הדף שלש ארבעות ולמטה טפח: שבתחילה וצבסוף - בתחילת הספר כריך שניח פנוי כדי לגלול כל הספר, כלומר כשיעור היקף של כל הספר, שהספר מסופו לתחלתו הוא נגלל, דומיא דמזוזה לכורכים אותה מאחד כלפי שמע. ובסופו, כדי לגול עמוד. ודוקא כשחין קס

(ה) ספר שגמחק ונשתיר בו שמונים וקמ"ש אותיות בפרשת ויהי בנסע הארון, מטמא את הידים. מגלה שפתוב בה שמונים וקמ"ש אותיות בפרשת ויהי בנסע הארון, מטמא את הידים. כל כתבי הקודש מטמאין את הידים. שיר השירים וקהלת מטמאין את הידים. רבי יהודה אומר, שיר השירים מטמא את הידים, וקהלת מחלקת. רבי יוסי אומר, קהלת אינו מטמא את הידים ושיר השירים מחלקת. רבי שמעון אומר, קהלת מקלי בית שמאי ומחמרי בית הלל. אמר רבי שמעון בן עזאי, מקבל אני מפי שבועים ושנים זקן ביום שהושיבו את רבי אלעזר בן עזריה בישיבה, ששיר השירים וקהלת מטמאים את הידים. אמר רבי עקיבא, חס ושלום, לא נחלק אדם מישראל על שיר השירים שלא תטמא את הידים, שאין כל העולם כלו פדאי ביום שנתן בו שיר השירים לישראל, שכל הכתובים קדש, ושיר השירים קדש

חק לישראל – פרשת צו יום ו'

קדושים. ואם נחלקו, לא נחלקו אלא על קהלת. אמר רבי יוחנן בן יהושע
 בן חמיו של רבי עקיבא, בדברי בן עזאי פה נחלקו וכן גמרו:
 רע"ב – (ה) כפרת ויהי זנסוע הארון – זה – כלומר יריעה של ספר תורה, כיון
 לפי שאותה פרשה היא חשובה כספר בפני
 עלמו. וכך אמרו במדרש, חלצה עמודיה
 שבעה (משלי ט') אלו שבעה ספרי תורות,
 שספר וידבר נחלק לשלשה חלקים, וארבעה
 ספרים אחרים, הרי שבעה: מגילה שכתוב
 שנתחב זה שמונים וחמשה אותיות נתקדשה
 ומטמאה את הידים: קהלת אינו מטמא את
 הידים – מפני שחכמתו של שלמה היא, ולא
 ברוח הקודש נאמרה: כדברי בן עזאי כך
 נחלקו וכך גמרו – וכן הלכה:

גמרא – נדה דף כ' ע"א

אמר רב יהודה אמר שמואל וכולם אין בודקין אלא על גבי מטלית לבנה
 אמר רב יצחק בר אבודימי ושחור על גבי אדום אמר רב ירמיה מדפתי
 ולא פליגי הא בשחור הא בשאר דמים מתקיף לה רב אשי אי הכי לימא
 שמואל חוץ משחור אלא אמר רב אשי בשחור גופיה קמיפלגי אמר עולא
 כולן עמוק מכן טמא דיהה מכן טהור כשחור ואלא מאי שנא שחור דנקט
 טלקא דעתך אמינא הואיל ואמר רבי חנינא שחור אדום הוא אלא שלקה
 הילכך אפילו דיהה מכן נמי ליטמא קמשמע לן:

רש"י על הגמרא

וכולן – חמשה דמים: מטלית לבנה –
 מראות הדמים ניכרים זה: ושחור – דם
 שחור נדקה מראיתו אם שחור היא כחרת או
 דיהה מכן על גבי בגד אדום: כולם –
 הדמים: עמוק מכן – מאותו שיעור השנוי
 במתניתין לכל אחד אי הוה סומק טפי טמא:
 דיהה מכן טהור – כשחור ורע"פ ללא תנן
 במתניתין דיהה מכן טהור אלא גבי שחור
 הוא הדין לכולהו: אפי' דיהה מכן ליטמא –
 דהאי אדום הוה וע"י לקותא הושתח: קא
 משמע לן – דאין דרך דם אדום המשחיר על
 ידי לקותא להיות דיהה:

זוהר – יתרו דף צב' ע"א

זכור את יום השבת לקדשו (שמות ב) דא איהו דזא דברית קדישא. ובגין
 דבהאי ברית קיימין כל מקורין דשייפי גופא, ואיהו כלל פלא. בגוונא, דא
 שבת איהו כללא דאורייתא, וכל רזין דאורייתא ביה תליין, וקיימא דשבת,
 בקיימא דכל אורייתא, מאן דנטיר שבת, כאילו נטיר אורייתא פלא:

חק לישראל – פרשת צו יום ו'

הלכה – הרמב"ם הלכות שבת פ"ו

(כג) ישראל שעשה מלאכה בשבת אם עבר ועשה בזדון אסור לו ליהנות באותה מלאכה לעולם ושאר ישראל מותר להם ליהנות בה למוצאי שבת מיד שנאמר (שמות ל"א) ושמרתם את השבת כי קדש היא היא קדש ואין מעשיה קדש כיצד ישראל שבשל בשבת במזיד למוצאי שבת יאכל לאחרים אבל לו לא יאכל עולמית ואם בשל בשגגה למוצאי שבת יאכל בין הוא בין אחרים מיד וכן כל כיוצא בזה:

(כד) פירות שיצאו חוץ לתחום וחזרו בשוגג יאכלו בשבת שהרי לא נעשה בגופן מעשה ולא נשתנו במזיד לא יאכלו עד מוצאי שבת:

(כה) השוכר את הפועל לשמור לו את הפרה ואת התינוק לא יתן לו שכרו של שבת לפיכך אין אחריות שבת עליו ואם היה השכיר שכיר שבת או שכיר שנה נותן לו שכרו משלם לפיכך אחריות שבת עליו ולא יאמר לו תן לי שכרי של שבת אלא אומר לו תן לי שכרי של שנה או של עשרה ימים:

לע"נ

זאב חיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה בת שמחה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.